

Innflutningurinn

Samlaði innflutningurinn í 1970 var uppá 228,4 mill. kr., sum er 15,4 mill. kr. ella umleið 6,3 pst. minni enn í 1969. Niðurgongdin í innflutninginum stavar frá niðurgongdinni í skipabygginginni utanlands í 1970, sum var ein sjálfsegð fylgja aftaná tann stóra skipa-innflutningin í 1969. Annars var talan um ein vokstur upp á 5–10 pst. í innflutninginum av øllum vöruslögum.

Marknaðar-samgongurnar

Vit keyptu í 1970 úr Danmark fyri 167.865.000 kr. móti 148.778.000 kr. í 1969.

Frá núverandi Felagsmarknaðarlondunum og umskjara-londunum keyptu vit fyri 206.861.000 kr. móti 219.996.000 kr. í 1969.

Frá teimum eftirverandi EFTA-londunum keyptu vit fyri 16.636.000 móti 17.728.000 kr. í 1969.

Frá øðrum londum keyptu vit fyri 4.853.000 kr. móti 6.067.000 kr. í 1969.

Mest úr Danmark

Sum tað framgongur av tølunum omanfyri, keypa vit mest úr Danmark, sum vit eisini selja mest til. Í 1970 kom 74 pst. av innflutninginum úr Danmark, móti 61 pst. í 1969 og 63 pst. í 1968.

Síðani 1960 hevur innflutningurinn frá teimum ymsku londunum verið ógvuliga javnur, burtur seð frá árum ta hvíla hava bygt nógv skip uttan-

lands. Soleiðis kann nevast, at innflutningurinn frá teimum núverandi EFTA-londunum øll hesi árin hevur verið 95 pst. av samlaða innflutninginum.

Størstu vørubólkarnir

Størsti parturin av innflutninginum er sjálvandi matvørur 38,8 mill. kr. móti 35,7

mill. kr. í 1969. Síðani kemur brennievni 22,2 mill. kr., maskinur 20,8 mill. kr. og elektrisk útgerð 11,9 mill. kr.

Annars kann nevast, at vit innfluttu skip og bátar fyri 8,9 mill. kr. móti 46,4 mill. kr. í 1969.

Vit innfluttu matfisk og agn fyri 1,1 mill. kr. Drykkivørur og tubak fyri 5,7 mill. kr.

Stubbar uttaneftir

Toskarok

Fiskimenninir í danska býnum Bagenkop, sum liggur á Langeland, hava seinastu tíðina uppliva eitt satt toskarok. Eftir einum degi vórðu avreiddir 2.000 kassar av toski. Samlaða veiðan hendan dagin

var 60.000 toskar. Tað eru mong ár liðin síðani slik nøgd er komin uppá land eftir einum degi. Tað mesta menn har vita um er komið upp eftir einum degi eru 2200 kassar.

Hjálp til Bangla Desh

USA fer at lata 175.000 tons av korni til tey neyðstøddu í Bangla Desh. Hjálpin hevur eitt samlað vjórð uppá 150

mill. kr. Fyrsta sendingin verður 10.000 tons av hveiti og 75.000 tons av ris.

Fyrstu ferð síðani trúbótina

Síðani trúbótina í 1536 fara katolikkar og protestantar fyrstu ferð at hava gudstænastu saman. Tað hendur í kirkjuni í Nykøbing á Falster 21. mars, tá ein katolskur prestur fer at standa á præ-

dikastólinum. Hetta hendur í samband við fundir hjá »Dansk Bibelselskab«. Við eina aðra gudstænastu skulu umboð fyrir protestantar, katolikkar og baptistasamkomuna tala.

Mikil gleði um laksin

Tað frættist, at grønlandingar eru væl nøgdir við laksa-avtaluna, sum gjord er millum Danmark og USA. Ein heilur hópur av væl nøgdum reaktiónum streyma inn til grøn-

landska útvarpið. Grønlandskir fiskimenn siga, at avtalan gongur teimum sjónarmiðum, sum teir leingi hava barst fyri, á móti.

Endurgjald fyri elefant

Ein sirkusstjóri í Los Angeles fær 32.000 kr. í endurgjaldi fyri elefantin, Bimbo junior sum aftaná eitt ferðsluóhapp hevur mist hugin til dans og

til at standa á vatnski. Annars fekk elefanturin bert smærri snuddir av samanbrestinum, sum hann gjordi við ein bil.

Elstimaður í heiminum 167 ár

Sambært russisku tíðindastovuna Tass fyllir elsti maður í heiminum, Sjírali Baba Mislímov, 167 ár í hesum mánaða.

Alt liv sitt hevur hann búið í eini litlari fjallabygd. Mislímov fær brøv úr øllum heimsportum frá fólki, sum spyrja hann, hvussu hann hevur borðið seg at at gerast so gamal. Øll fáa sama svarð. Í tí stendur, at orsøkirnar eru hesar: arbeiði, rein fjallaluft, mátahald viðvikjandi áti «og ovtaki tykkum ongantið,» sigur hann.

Hann etur lítið, mest mjólk

og framleiðslu úr mjólk, grønmeti og frukt. Hann hvørki roykir ella drekkur.

Hesin oldingi byrjar dagstarv sitt í lýsingini. Hann byrjar í urtagarðinum, seinni rekur hann seyðin út á beiti og aftaná dagsins gerning gongur hann ein túr.

Hann hevur bert triggjar ferðir verið burtur úr bygdini. Seinastu ferð hann var burturi, var hann eisini til kanningar hjá lækna.

Hjartað slóg sum vanligt hjá manni á 40 ára aldri og tað sama var við pulsinum.

FÆRØSK MARGARINE

Vita No 1

VITAMINISERET

FÆRØSKT PRODUKT

FINT PRODUKT

(Framhald)

Dagin eftir — og fleiri dagar — var so doktaravitingin »konsultation«, sum tey, ið kon eru við fremmandarðini, nevna tað. Hópurin var av fólki, ið hug hevði at finna læknan. Tey ætlaðu at hitta hann, har hann hevði innivist; men honum líkaði best at koma inn í heim sjúklingins. Hann gekk úr húsi í hús, og alofiast var hann fylgdur at hurðini av óvitaflókkinum.

»Blíð børn,« helt hann fyrri, og viðhvørt kom hann upp úr tí stóra kotalummanum við væl samanballaðum pappiri og fann burturúr nøkur bomm, sum hann býtti út millum óvitarnar.

Hesi, sum slíkan blíðskap mutu, stóðu og gløddu fyrst at tí, tey fingur frá honum, og síðan upp á hann sjálfan, sum var tað ein dýrgripur, hann hevði sungið teimum í nevan; men tá ið tey so sá, tað var bomm og tí etandi, koyrdu tey tá í munni.

Helst vildi hann vera í einrúmi við fólkinum, sjúkt var. Og tað var víluligt, hildu tey; hvussu skuldu ráð hjálpa, ið øll hoyrdu? Heldur ikki mátti sigast frá, eins og ikki má nevast frá nokrum dreymanni. — Gretti tú tað fyrri

nokrum, vitjaði sjúkan aftur og hvaðna verri enn fyrr.

Pætur gav sær stundir, tá ið tú greiddi honum frá tínum neyðar standi — hann var ikki sum hesir lækarnir, ið standa sum á gløðum, so ter loyvist ikki at siga frá einari helvt av tínum plágum. »Ja, ja,« segði hann og let eygnalokini falla saman, og hovið legði hann fram á armarnar. Slík tyngd, segði hann, kom á seg viðhvørt, og væl hjálpti bara at leggja seg framá, um tú ikki sakaði teg burtur, bert eyguni fullu saman.

Og so sat ein við andakt og hugdi at hesum lögna doktara, meðan hann lá fram á borðið.

— Var hann nú ikki á fundi við onkrari ond, onkrum ónaturligum og leitaði ráð; gávi, hann nú bara kom aftur við teimum bestu ráðum, ið væl kundu hjálpt! — Og

tá ið hann so hevði ligið eina løtu og reisti seg upp aftur, var hann úthvildur, eyguni gløgvaðu, sálin var komin frísk aftur av sinni andaferð, og tú kundi leggja øll tini brek fyrri hann og fáa hesi merkisráð, sum eingin doktari kundi vita at geva, og so eitt lítið glas við onkrum gulum ella svørtum í, sum tey skuldu taka nakrar dropar av. Og síðan fekk hann eitthvørt lítið í nevan, ein drekkamunn kanska eisini, og fór so raggandi av stað aftur við stavinum og kotahornunum hangandi á jörð.

Inn til Dánjals kom hann ein seinapart. Ringt hevði verið at fáa Dánjal at taka imóti honum. Marin var tann, sum bakið hevði havt; men hon var harðvunnin; hon hevði vaskað og greitt honum, tí sjálvsagt mátti hann, siggja út sum fólki, hóast tað

ikkj var danskur maður, inn til hansara kom. — Tað skuldi ikki sigast, at hann lá öröktaður í songini. — Hann hevði andvøtt imóti, tí tað var ikki lukklugt at fáa vatn upp á seg, heldur enn tað var eldur; men tá tók Marin til í stórum og lovaði, at lá hann ikki sum fólki og let hana káva tað ringasta burtur av sær, skuldi hon renna vatnflatið oman yvir hann. Og tá var tað so, at tað batti, og hovið kom fram um stokkin, og Marin slapp at tváa honum og búgva hann til at taka móti doktoranum.

Men einki víðari lag fekt á Dánjal; hann tosaði pára einki, lá bara og kagaði av og á framum og skeitti at Pætri, sum so vinarliga sat og røddi við Marina, meðan kannan stóð útiá og hitnaði. Hann var sum eitt, ið lá og bíðaði eftir, at okkurt ringt skuldi

verða gjørt við seg, ella onkur kom at stjála frá sær. Ongantið hevði hann viljað havt doktara til sín, og nú lá hann og vardi sín iverkleika sum genta, ið verjir um heiður sín og eru.

Men Pætur var vist vanur við lógin fólki; hann syntist ikki at verða firtin, hóast sjúklingarnir lítið andstøddu honum; hann sat bara við tí gamla lagnum, tosaði um veður og vind og segði frá undarligum søgum, hoykti seg niður á stavin og fór at blunda — heitti á sínar andar. Og tá ið hann lyfti hovu uppaftur, lógu ráðini til Pætur til reiðar. »Tygum skuldu tendra ljós,« segði hann við Marina, og nú urslitinum av doktorans umhugsan lýstist frá, fórkaði Dánjal seg betur fram móti koyggjustokkinum, »klæða mannin úr hvørjum tráði og halda ljósið tætt at honum allastaðni. Hetta eru ráðini, og vist mugu tey fara at hjálpa, og maður tygara kemur á fótur aftur. Og so skulu tygum telja honum fimtan dropar út í kelduvatn av hesum,« hann tók glas upp úr kotalummanum, innihaldið av tí vanligu gula, og fekk henni tað.

(Framhald)

Heimadoktarin